

Arrest

nr. 196 786 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LECLERE
Rue de Behogne 78
5580 ROCHEFORT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 28 september 2017, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 9 oktober 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar voogd M.-C. DE BARQUIN, en haar advocaat S. LECLERE en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, minderjarig te zijn, geboren te Benin City, waar u tot aan uw vertrek uit het land heeft gewoond.

U heeft één broer van 10 jaar oud, uw moeder is overleden tijdens de bevalling van uw broer. Uw vader is drie jaar voor uw vertrek uit Nigeria overleden in een auto-ongeluk. Na het overlijden van uw vader ging u bij uw grootmoeder wonen. Vijf maanden voor uw vertrek uit het land is echter ook uw grootmoeder overleden. Na haar overlijden dienden u en uw broer het huis waar jullie woonden te verlaten omdat u de huur niet meer kon betalen. U zocht onderdak in een huis dat nog in aanbouw was. Uw broer ontmoette twee dagen later een vrouw die voor hem kon instaan en vertrok uit dit huis. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van hem. U bleef één maand in dat huis wonen totdat ene mevrouw L. u aansprak. Ze zei u dat u bij haar thuis kon verblijven. De volgende dag vertelde u haar uw verhaal. Jullie gingen samen naar het adres waar uw broer zou verblijven maar hij bleek er niet meer te wonen. Er werd u gezegd dat men zou nagaan waar hij verbleef. Diezelfde dag stelde L. u voor Nigeria te verlaten en naar Libië te gaan, u zou er in een restaurant kunnen werken. U stemde toe. De dag voor uw vertrek werd u door L. voor een voodoo-schrijn gebracht. U diende er te zweren dat u het volledige bedrag voor uw reis zou terugbetalen, zoniet zou u in psychiatrie belanden. U woonde een week bij L. en vertrok vervolgens samen met haar en vier andere meisjes met een busje via Niger naar Libië. Eens in Libië kreeg u te horen dat het er niet mogelijk was om in een restaurant te werken en u ander werk zou moeten doen om uw schulden af te betalen. L. verplichtte u er met mannen naar bed te gaan. Toen u dit weigerde dreigde ze u te doden en ook uw broer op te zoeken en te vermoorden. U bleef ongeveer twee maanden in dat huis in Libië en diende er dagelijks met verschillende mannen te slapen. Daarna zei L. u dat er verder zou gereisd worden naar Italië. U ging samen met L. over zee naar Italië. Op zee werden jullie gered en naar Sicilië gebracht. U werd er geregistreerd en naar een opvangcentrum gebracht. L. was samen met u in dit centrum. U bleef een week in het opvangcentrum alvorens er samen met L. te vertrekken. Ze zou u naar België brengen waar u het verschuldigde geld zou moeten verder afbetalen. U kwam per auto naar België. Toen L. in het station naar het toilet ging zag u uw kans om aan haar te ontsnappen. U stapte naar een politiebureau en vroeg uiteindelijk op 13 december 2016 asiel aan.

U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas: een attest vanwege Esperanto en het verhoorblad bij de federale gerechtelijke politie dd 03.01.2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen bij een terugkeer naar Nigeria terug in armoede te belanden en te vrezen verder bedreigd te worden door de vrouw waarmee u naar België reisde. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de omstandigheden waarin u uw land van herkomst heeft verlaten en derhalve evenmin aan de vervolgingsfeiten die u verklaart te hebben ondergaan.

Vooreerst verklaart u uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van puur economische motieven. U verklaart dat uw beide ouders overleden zijn en dat ook uw grootmoeder, die voor u instond na het overlijden van uw ouders, overleden is (gehoorverslag CGVS p.4-5). Voor uw vertrek verklaart u in een onafgewerkt huis te hebben gewoond en mensen te hebben geholpen op de markt om aan wat geld te komen (gehoorverslag CGVS p.4-5). Wanneer u wordt gevraagd wat er u toe dreef het land te willen verlaten wijst u op uw situatie en geeft u aan er niets te hebben, geen onderdak en geen familie. U verklaart daarbuiten weliswaar geen andere problemen te hebben gekend en ook niet te verwachten enige andere problemen te zullen ondervinden. Bij een terugkeer vreest u enkel terug in armoede terecht te komen (gehoorverslag CGVS p.14). **Deze door u ingeroepen economische motieven die aanleiding gaven om Nigeria te verlaten vallen echter niet onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.** Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". **Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst louter heeft verlaten omwille van motieven die als dusdanig geen aanleiding geven tot internationale bescherming.** Overigens geeft u geen zicht op uw werkelijke situatie in uw land van herkomst en verschillende van uw verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw beweerde situatie in Nigeria voor uw vertrek aan het wankelen (infra).

Bijgevolg brengt u geen elementen bij die erop wijzen dat u in Nigeria en meer bepaald in uw regio van herkomst in armoede zou terecht komen noch dat u aldaar niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Wat betreft uw verklaringen in verband met de reeds ondergane vervolging, namelijk dat u werd gedwongen voor de vrouw die u het land hielp te verlaten in de prostitutie te werken, kunnen eveneens de nodige opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen.

Ten eerste slaagt u er niet in een correct tijdsverloop te schetsen van de gebeurtenissen voor uw vertrek uit Nigeria. U verklaart dat uw grootmoeder vijf maanden voor uw vertrek uit het land is overleden (gehoorverslag CGVS p.5). Een week later zette de huisbaas van uw grootmoeder u en uw broer aan de deur (gehoorverslag CGVS p.8). U verklaart vervolgens een maand in dat huis in aanbouw te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS p.5). Na die maand sprak L. u aan en u verbleef vervolgens nog een week bij haar thuis alvorens het land te verlaten (gehoorverslag CGVS p.6, p.10, p.15 en p.18). Alles samen betekent dit dat u maximaal nog twee maanden in Nigeria verbleef na het overlijden van uw grootmoeder, wat niet overeenstemt met uw stellige verklaring dat zij vijf maanden voor uw vertrek zou zijn overleden. **Hoewel u nog minderjarig bent kan worden verwacht dat u minstens het onderscheid kan maken tussen een verblijf van vijf maanden of van slechts twee maanden, zeker wanneer u zich daadwerkelijk in een dergelijke precarie situatie zou hebben bevonden.** Uit de verklaringen die u aflegt blijkt bovendien niet dat u er niet in slaagt enige inschatting van de tijd te maken. U geeft wel degelijk op verschillende punten een tijdsinschatting, zowel met betrekking tot het overlijden van uw ouders en uw grootmoeder als met de duur van verschillende verblijven binnen uw relaas. **Bijgevolg schaadt het niet consequent kunnen weergeven van de tijdsspanne tussen het overlijden van uw grootmoeder en uw vertrek uit het land reeds uw geloofwaardigheid.**

Ten tweede zijn de verklaringen die u aflegt met betrekkingen tot zowel uw ontmoeting met L. en de periode dat u bij haar verbleef als tot het seksueel misbruik dat u zou hebben ondergaan zodanig beperkt dat hier moeilijk ook maar enig geloof kan worden aan gehecht. U slaagt er niet in ook maar enige informatie te verschaffen over de situatie waarin u zich bevond of duidelijk te maken hoe u deze gebeurtenissen heeft ervaren.

U kunt niets kwijt over het huis waar u verklaart een maand te hebben verbleven. U weet niets over de eigenaar van het huis waar u verbleef. U verklaart dat hij op de hoogte was dat u er woonde en soms langskwam maar u hem nooit ontmoet heeft, het enige wat u over hem kan zeggen is dat hij volgens de mensen uit de buurt in Europa woonde (gehoorverslag CGVS p.9). U weet niet te zeggen of hij er problemen mee had dat u in zijn huis verbleef, terwijl dit toch informatie is die u direct aanbelangt en u zou te weten komen indien de man regelmatig bij het huis langskwam. Wanneer u gevraagd wordt hoe u die periode in dat huis ervaren heeft kan u enkel aangeven 's nachts bang te zijn geweest omdat het huis niet kon worden afgesloten (gehoorverslag CGVS p.9-10). **U verklaart er een maand te zijn gebleven maar kunt op geen enkele manier aangeven hoe u zich voelde, wat er door u hoofd ging of hoe u de toekomst zag.** U verklaart buiten uw schrik 's nachts u niets te kunnen herinneren over wat u in die periode dacht of voelde (gehoorverslag CGVS p.10). **Dat een jong meisje dat net helemaal alleen was komen te staan zich enkel 's nachts zorgen zou hebben gemaakt over het feit dat haar woning niet was afgesloten, en niet over de onzekere toekomst of niets anders kon aanhalen dat door haar hoofd ging, is niet realistisch te noemen.** Later in het gehoor geeft u weliswaar aan dat u er zat te huilen omdat uw broer weg was (gehoorverslag CGVS p.10). Het is hierbij uiterst opvallend dat u dit niet kunt aangeven wanneer het over uw eigen beleving gaat maar dit enkel vermeldt in uw relaas over hoe L. bij u terecht kwam. Dit komt dan ook allerm minst doorleefd / overtuigend en eerder ingestudeerd over. **Dat u er niet in slaagt weer te geven hoe u uw situatie op dat moment inschatte zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen zich daadwerkelijk in een dergelijke situatie te hebben bevonden.**

Evenmin kunt u schetsen hoe u de week die u bij L. heeft verbleven heeft beleefd. U kunt ook hier niet weergeven hoe dit alles is verlopen. Al na een dag zou zij u het ingrijpende voorstel hebben gedaan om naar Libië te vertrekken en u zou hier onmiddellijk mee hebben ingestemd (gehoorverslag CGVS p.10). U verklaart helemaal niet over haar vraag te hebben nagedacht en van het moment dat zij die vraag stelde uw akkoord te hebben gegeven. Verder kunt u niet aangeven wat uw verwachtingen van deze reis waren (gehoorverslag CGVS p.17). **Ook al verklaart u niets meer te hebben in Nigeria, dan nog blijft het uiterst merkwaardig dat u helemaal niets in overweging zou nemen indien een wildvreemde u van de ene dag op de andere voorstelde met haar naar Libië te vertrekken.**

Op zijn minst kan verwacht worden dat hier enige gedachten bij had of dat u zich een voorstelling trachtte te maken van hoe deze reis zou verlopen. **Dit geldt des te meer aangezien u aangeeft wel degelijk op de hoogte te zijn dat geregeld meisjes werden geronseld voor pooiers in Europa** (gehoorverslag CGVS p.18). Dat u hierdoor niet gealarmeerd zou zijn valt moeilijk aan te nemen. U geeft aan geen schrik te hebben gehad dat dit ook u zou overkomen omdat zij voor u had gezorgd in Nigeria en u vermoedde dat het in Libië anders zou zijn dan in Europa (gehoorverslag CGVS p.18). Aangezien u van deze praktijken op de hoogte blijkt te zijn, valt het moeilijk aan te nemen dat dit niet één keer door u hoofd zou zijn gegaan en voor enige terughoudendheid zou zorgen. Er dient hier eveneens te worden bij opgemerkt dat, ondanks het feit dat L. u steeds voorhield naar Libië te zullen gaan en dat dit nota bene de reden was waarom u haar meer vertrouwde dan andere ronselaars waar u over hoorde, u verklaart gezegd te zijn geweest een bedrag in euro terug te moeten betalen (gehoorverslag CGVS p.11). Dat u zich ook hier geen vragen bij stelde kan opnieuw opmerkelijk genoemd worden. **Net zo min slaagde u er in ook maar iets te weten te komen over L., de vrouw aan wie u uw lot had verbonden en blindelings tot in België zou zijn gevolgd.** U weet enkel te vertellen dat zij een goed persoon was aangezien ze u onderdak had geboden (gehoorverslag CGVS p.14). Wanneer u gevraagd wordt wat u nog over haar te weten kwam antwoordt u 'niets' (gehoorverslag CGVS p.14). Zelfs haar volledige naam kent u niet (gehoorverslag CGVS p.15), wat toch meer dan opmerkelijk is aangezien u verklaart dat ze zo goed voor u zorgde in Nigeria en ze in Italië samen een asielaanvraag te hebben ingediend (gehoorverslag CGVS p.13). U verklaart niet te weten of zij een job had. U verklaart dat zij geregeld weg ging toen u bij haar verbleef maar weet niet te zeggen wat zij dan ging doen. Ook bent u niet op de hoogte of zij al andere mensen op dezelfde manier naar Libië had gebracht (gehoorverslag CGVS p.15-16). **Dat u een week bij haar zou verblijven zonder zich ook maar enige vragen te stellen bij de vrouw met wie u uw land van herkomst zou verlaten is zeer bevreemdend en zet uw geloofwaardigheid verder op de helling.**

Evenzo slaagt u er niet in over uw verblijf in Libië overtuigende verklaringen af te leggen. U verklaart twee maanden opgesloten te zijn geweest in een huis waar u elke nacht bezoek kreeg van mannen waar u mee diende te slapen (gehoorverslag CGVS p.12 en p.19). U bent echter niet in staat hier enige duiding bij te geven buiten het feit dat er verschillende mannen kwamen en u met hen naar bed diende te gaan (gehoorverslag CGVS p.19). Wanneer u werd gevraagd hoe u deze situatie heeft beleefd kan u enkel aangeven zich niet goed te voelen en aan je broer te denken. **Indien u twee maanden lang elke dag gedwongen werd met mannen te slapen valt het uiterst moeilijk aan te nemen dat dit bij een jong meisje niet meer reacties zou uitlokken dan herinneringen aan uw broer. Uw verdere verklaringen zijn eveneens zo summier dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering werkelijk onder dergelijke omstandigheden te hebben geleefd.** U verklaart met verschillende meisjes in dat huis te hebben verbleven en overdag steeds met hen te hebben zitten praten (gehoorverslag CGVS p.20). U kan echter geen enkele inschatting maken van het aantal meisjes die er woonden. U verklaart niet te weten met hoeveel u er was. Ook wanneer u naar een schatting wordt gevraagd, of het er bijvoorbeeld vijf of tien of nog meer waren, kan u enkel zeggen dat er vier meisjes waren van uw stam. Echter, ook van hen kan u slechts één meisje bij naam noemen (gehoorverslag CGVS p.20) en zelfs over dit meisje heeft u geen verdere informatie. Wanneer u gevraagd wordt wat de dingen waren waarover u in deze twee maanden met deze meisjes sprak verklaart u 'niets' besproken te hebben. U verklaart enkel over Nigeria gepraat te hebben en over het feit dat het leven daar toch nog beter was dan in Libië (gehoorverslag CGVS p.21). **Dat u gedurende twee maanden in een huis met verschillende andere meisjes zou hebben verbleven, allen in een gelijkaardige situatie, maar slechts één van hen bij naam te kennen en zelfs niets over haar achtergrond weet terwijl u verklaart enkel over Nigeria te hebben gepraat schaadt de geloofwaardigheid van uw verblijf in een dergelijk huis.** Er kan op zijn minst worden verwacht dat u zich ook nog andere meisjes zou herinneren of dat u er in zou slagen aan te geven hoe jullie onderlinge verstandhouding was of hoe jullie gesprekken verliepen. **Het feit dat u op dit vlak enkel slechts uiterst summier verklaringen aflegt zonder enige persoonlijke toets strookt niet met uw verklaringen zich twee maanden lang in een uiterst penibele situatie te hebben bevonden.**

Dat u over de verschillende fases binnen uw asielrelaas zo goed als niets weet te vertellen en er niet in slaagt naar voren te brengen hoe u deze periode heeft beleefd schaadt uw geloofwaardigheid fundamenteel.

Ten derde is het uiterst ongeloofwaardig dat u na het misbruik dat u verklaart heeft te kennen nog steeds de vrouw zou volgen die aan de basis van dit misbruik ligt, eens u de bescherming geniet van Europese asielinstanties. U verklaart samen met L. asiel te hebben aangevraagd in Italië, jullie verbleven daarbij een week in een Italiaans opvangcentrum.

Daarna droeg L. u op om samen met haar verder te reizen naar België (gehoorverslag CGVS p.13). Vooreerst kan u niet aangeven wat de reden was waarom de plannen van L. om verder te reizen veranderden. U verklaart dat het van bij aanvang de bedoeling was dat u naar Libië zou gaan, u weet niet wat de reden was waarom jullie uiteindelijk naar Italië zijn vertrokken en vervolgens van daar ook weer verder reisde naar België (gehoorverslag CGVS p.21-22). U verklaart bij uw aankomst in Italië enkel het verhaal te hebben verteld dat L. u had opgedragen te vertellen en niemand iets over uw ware problemen te hebben ingelicht (gehoorverslag CGVS p.21-22). U verbleef er in een opvangcentrum, zodoende kan er worden van uitgegaan dat u enige ondersteuning kreeg en u de vrijheid genoot uw eigen verklaringen af te leggen. U werd er namelijk, afgaande op uw verklaringen, als een meerderjarige beschouwd. **Er kan van u worden verwacht dat, eens in contact met de nodige beschermingsactoren, u hun bescherming inroept.** Indien u daadwerkelijk in nood was van internationale bescherming wordt van u verwacht dat u deze inroept vanaf het eerste moment dat u met deze beschermingsactoren in contact komt. Dat u dit niet doet schaaft ernstig de geloofwaardigheid van de feiten die u aanhaalt. **Meer nog, u besluit zich aan deze mogelijkheid tot bescherming te onttrekken om opnieuw de vrouw te volgen waarvan u verklaart vervolging te vrezen.** U had reeds ervaren hoe zij u behandelde in Libië en verklaart op de hoogte te zijn geweest dat zij wou dat u als straatprostituee zou gaan werken (gehoorverslag CGVS p.22). **In deze context valt het dan ook niet te begrijpen dat u het opvangcentrum in Italië zou verlaten om opnieuw deze vrouw te volgen. Deze handelwijze is volkomen in strijd met uw vrees voor L. en uw eerder verklaarde ervaringen.**

Waar u aanhaalt dat u steeds L. bent gevolgd en ook de verklaringen aflegde die zij wenste omdat u haar bedreigingen vreesde kan gezien de ernst van de situatie waarin u verklaarde te verkeren niet worden aangenomen. U verklaart dat zij u bedreigde maar kan niet preciseren op welke manier zij u dan wel bedreigde (gehoorverslag CGVS p.22). Daarnaast toont het feit dat u in België onmiddellijk naar de politie bent gestapt en er alle mogelijke informatie over L. heeft verstrekt aan dat u wel degelijk bereid bent deze bedreigingen naast u neer te leggen. U slaagt er niet in duidelijk te maken om welke reden u haar eerst blindelings volgde om, eens in België aangekomen, wel aan haar te ontsnappen. Er dient hierbij eveneens worden aangestipt dat u verklaart niet in de voodoo die op u werd toegepast te geloven (gehoorverslag CGVS p.19), zodoende kan ook dit niet als een reden worden beschouwd waarom u uw situatie niet eerder zou hebben aangeklaagd.

Uit het bovenstaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat u de omstandigheden waarin u Nigeria verliet en u naar Europa zou zijn gereisd allerminst aannemelijk wist te maken.

Aangezien u niet wist te overtuigen onder begeleiding van L. die u dwong zich te prostitueren in België terecht te zijn gekomen, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen haar bedreigingen te vrezen bij een terugkeer naar Nigeria. Uw verklaringen omtrent de manier waarop u naar Europa bent gereisd schaden dan ook uw algehele geloofwaardigheid. Daaruit volgt dat ook ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw bewering bij terugkeer naar Nigeria als alleenstaande minderjarige te moeten leven. Uw ongeloofwaardige verklaringen leiden er toe dat u geen zicht geeft op uw werkelijke situatie in uw land van herkomst. Daarenboven brengen verschillende van uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw situatie in Nigeria voor uw vertrek aan het wankelen.

Vooreerst brengt de eerder aangehaalde inconsequente beschrijving van het tijdsverloop voor uw vertrek en uw gebrekkige verklaringen over uw persoonlijke situatie vooraleer u het land verliet de geloofwaardigheid van uw situatie reeds schade toe. Bovendien bent u niet consequent met betrekking tot uw dagelijkse activiteiten. Waar u eerst verklaart sinds het overlijden van uw vader dagelijks op de markt te zijn gaan verkopen (gehoorverslag CGVS p.4), verklaart u verder hier pas mee te zijn begonnen toen u in het onafgewerkte huis verbleef na het overlijden van uw grootmoeder en dit toen zelfs slechts sporadisch te hebben gedaan. U verklaart expliciet dit nog niet te hebben gedaan toen uw ouders nog leefden (gehoorverslag CGVS p.8). Dat u er derhalve niet in slaagt uw dagdagelijkse activiteiten duidelijk te stellen komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. **Verder is het opmerkelijk dat uw broer als 10-jarige zelfstandig een eigen opvang kan versieren maar dat u hier niet toe in staat zou zijn.** U verklaart dat uw broer een vrouw ontmoette waar hij bij terecht kon. Indien uw broer uw enige familielid is, is het opmerkelijk dat u buiten de woonplaats waar uw broer initieel terecht kon geen verdere informatie zou inwinnen over zijn situatie vooraleer hij daadwerkelijk vertrekt. U weet enkel dat het een vrouw van uw stam betreft maar heeft verder geen enkele informatie over haar, zelfs haar naam kent u niet (gehoorverslag CGVS p.5).

U weet niet hoe hij haar ontmoet heeft noch wat de reden is dat u niet ook bij haar terecht zou kunnen (gehoorverslag CGVS p.7). **Dat u uw broer, uw enige familielid, zou laten vertrekken zonder enige verdere informatie te vragen en zonder na te gaan wat uw mogelijkheden zijn op dit vlak, komt bevreemdend over.** Bovendien legt u met betrekking tot uw broer tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart de dag nadat u L. heeft ontmoet samen met haar de plaats te hebben bezocht waar u dacht dat uw broer verbleef maar dat hij er niet meer was (gehoorverslag CGVS p.7, p.10). Wanneer u wordt gevraagd wanneer u naar uw broer op zoek ging verklaart u expliciet dat u er ging nadat u L. had ontmoet (gehoorverslag CGVS p.7). Verder in het gehoor verklaart u echter dat toen u er met L. ging u er al eerder was geweest om uw broer te zoeken (gehoorverslag CGVS p.17). U slaagt er derhalve niet in duidelijk te stellen of u nu één of twee keer op zoek ging naar uw broer. **Aangezien hij het enige familielid uitmaakt dat u nog verklaart te hebben kan worden verwacht dat u duidelijk de zoektocht naar uw broer zou kunnen schetsen.** Dit maakt opnieuw dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst met betrekking tot uw persoonlijke situatie voor uw vertrek uit het land.

Daarnaast wordt er opgemerkt dat u wel heel weinig stappen andere heeft ondernomen om in uw land van herkomst uw situatie het hoofd te bieden, wat opnieuw uw geloofwaardigheid in het gedrang brengt. U verklaart slechts één tante te hebben maar haar nog nooit te hebben ontmoet en niet te weten waar zij verblijft (gehoorverslag CGVS p.6) en verder alleen contact te hebben gehad met de huurders van de compound van uw grootmoeder (gehoorverslag CGVS p.9). U verklaart toen u alleen kwam te staan op niemand beroep te kunnen doen en enkel mensen in de straat om hulp te hebben verzocht maar dat zij enkel met u wilden slapen (gehoorverslag CGVS p.9). U contacteerde geen enkele organisatie die mensen in uw situatie hulp biedt (gehoorverslag CGVS p.14). Ook L. zou geen stappen hebben ondernomen om mensen te contacteren die u zouden kunnen opvangen (gehoorverslag CGVS p.17). **Het is weinig aannemelijk dat er geen enkele poging zou worden ondernomen om uw eigen netwerk aan te spreken of alternatieven te zoeken in uw land van herkomst maar onmiddellijk de drastische maatregel van een vertrek uit het land zou worden aangenomen.** Uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('EASO Country of Origin Information Report – Nigeria, sex trafficking of women – oktober 2015' en 'UNHCR – 2016 Trafficking in persons report Nigeria – 30.06.2016') blijkt namelijk dat er een **uitgebreid aanbod aan hulporganisaties beschikbaar is in Benin-City**, zelfs indien u slachtoffer zou zijn geweest van mensenhandel en gedwongen prostitutie, waar in casu geen geloof wordt aan gehecht. Zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties voorzien in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en reïntegratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. Zij zijn onder meer actief in Benin City, waar u van afkomstig bent. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Bovendien draagt NAPTIP zorg voor ondersteuning bij re-integratie (training van beroepsvaardigheden, verstrekken van micro-krediet, etc.) en wordt het als één van de best werkende overheidsinstellingen in het land beschouwd. **Uw verklaringen bieden geen aanwijzingen dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming die wel degelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst wordt georganiseerd. Bij een terugkeer naar Nigeria zou u derhalve op deze organisaties een beroep kunnen doen voor opvang en om een eigen leven op te bouwen.**

Derhalve dient uit het bovenstaande te worden geconcludeerd dat u allerminst overtuigt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of bij een terugkeer naar Nigeria enige problemen te zullen kennen die als vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen worden beschouwd.

De documenten die u neerlegt kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Het verhoor voor de politiediensten is enkel en alleen een tweede weergave van de verklaringen die u aflegt voor het Commissariaat-generaal en geeft geen objectieve elementen weer die de geloofwaardigheid van dit relaas kunnen herstellen.

Het **attest van Esperanto** is opnieuw louter gebaseerd op uw verklaringen en geeft enige inzage in uw gedrag. Dit overtuigt echter niet om de aangehaalde argumenten te nuanceren. Waar dit attest stelt dat u soms essentiële details van uw relaas nalaat te vermelden kan dit onvoldoende verantwoording bieden voor het feit dat u er niet in slaagt doorleefd uw situatie te schetsen wanneer u daarnaar gevraagd.

Voor wat de veiligheidssituatie in uw land van oorsprong, Nigeria, betreft kan het volgende worden opgemerkt. Uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), blijkt duidelijk dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "United States Department of States, 2016 -Trafficking in persons report – Nigeria, juni 2016, <http://www.refworld.org/cgi-in/texis/vtx/rwmain?page=printdoc&docid=577f95c46>"; "Freedom House, Freedom in the world 2017 – Nigeria, <http://www.refworld.org/docid/5936a4663.html>"; "United States Department of States, 2017 – Trafficking in persons report – Nigeria, 27 juni 2017, <http://www.refworld.org/docid/5959ec72c.html>"; "Human Rights Watch, World Report 2017 - Nigeria, 12 January 2017, <http://www.refworld.org/docid/587b582c13.html>"; "Amnesty International, Nigeria: Help end discrimination by passing gender and equal opportunity bill, 7 maart 2017".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 juli 2017 een schending aan van "het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen."

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoekster haar land omwille van puur economische redenen verlaten heeft, verduidelijkt het verzoekschrift dat niet enkel economische motieven ertoe geleid hebben dat verzoekster L. onmiddellijk vertrouwd heeft. Zo waren verzoekster en haar broer, respectievelijk 15 en 10 jaar, na de dood van hun ouders op zichzelf aangewezen. Verzoekster legt uit dat zij zich hulpeloos voelde en met L. is meegegaan om te ontsnappen aan haar uitzichtloze situatie. Het verzoekschrift wijst er nog op dat rekening moet worden gehouden met verzoeksters jonge leeftijd.

Verzoekster stelt, ingeval van terugkeer naar Nigeria, te vrezen opnieuw het slachtoffer van mensenhandel te worden, nu zij een ideale prooi is als alleenstaand meisje. Zij verwijst naar meerdere internationale rapporten, waarin Nigeria als draaischijf voor mensenhandel wordt omschreven.

Waar verzoekster zich zou hebben vergist over het tijdstip tussen de dood van haar grootmoeder en haar vertrek uit Nigeria, herinnert het verzoekschrift eraan dat verzoekster enkel naar de kleuterklas is gegaan en op vierjarige leeftijd van school is gegaan. Verzoekster kan schrijven, noch lezen, noch tellen.

Het verzoekschrift verduidelijkt dat verzoekster na de dood van haar grootmoeder nog een week in het appartement met haar broer gebleven is, vervolgens een maand in een huis in aanbouw, daarna een week bij L. en meer dan twee maanden in Libië om vervolgens naar Europa te vertrekken. Verzoekster is dan ook ongeveer vijf maanden na de dood van haar grootmoeder in België aangekomen, wat ze volgens het verzoekschrift tijdens het gehoor bij het CGVS heeft bevestigd.

Aangaande het huis in aanbouw, legt het verzoekschrift uit dat verzoekster wist dat de eigenaar zich in Europa bevond, deze nooit langskwam en waarschijnlijk ook niet wist dat verzoekster daar woonde. Het verzoekschrift stelt nog dat dit een moeilijke periode voor verzoekster was, waardoor zij moeilijk kan spreken hierover. Verzoekster geeft verder aan eveneens moeilijk te kunnen spreken over haar periode in Libië. Daarbij merkt het verzoekschrift op dat haar woordenschat beperkt is en men van haar niet kan verwachten een analyse van haar psychologische toestand te geven.

Waar verweerder opmerkt dat verzoekster L. bleef volgen, zelfs nadat ze de bescherming van de Europese asielinstanties genoot, voert het verzoekschrift aan dat verzoekster bij aankomst in Italië niet op de hoogte was van de asielprocedure en dat L. bovendien bleef dreigen haar broer te vermoorden. Verzoekster geeft nog aan dat zij jong, wanhopig en in een onbekend land was en dacht dat ze geen andere keuze had dan met L. mee te gaan. Het verzoekschrift haalt nog aan dat veel asielzoekers *“bij hun aankomst in Europa wantrouwig jegens de autoriteiten [zijn], omwille van het feit dat de autoriteiten in hun land van herkomst niet te vertrouwen zijn”*. Toen verzoekster in België aankwam besepte ze dat ze niet verder bij L. moest blijven. Ze liep weg en kwam in een commissariaat terecht, in paniek, wat door de politie bevestigd werd.

Het verzoekschrift betoogt dat de verklaringen van verzoekster betreffende de rekrutering door L. overeenstemmen met de algemene informatie over mensenhandel in Nigeria. Zo is L. een oudere vrouw die betrouwbaar leek en die de kwetsbaarheid van verzoekster onmiddellijk heeft gezien en geëxploiteerd. L. zou verzoekster hebben voorgesteld haar reis naar Libië te betalen, die dan voor haar in een restaurant diende te werken.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting en is van oordeel dat haar het voordeel van de twijfel moet gegund worden.

Het verzoekschrift verwijst nog naar het volgende:

“Er dient nagekeken te worden of er een vrees voor vervolgingen bestaat in hoofde van de kandidaat vluchteling, hoewel er nog twijfels bestaan betreffende sommige elementen van zijn asielrelaas (RvV, arrest n° X, 13 augustus 2007; arrest n° X van 2 oktober 2008; arrest n° X van 24 februari 2009). De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 196-205).”

Volgens het verzoekschrift zijn de verklaringen van verzoekster uitvoerig en stemmen deze overeen met de verslagen aangaande de situatie in Nigeria.

Verzoekster voert nog een schending aan van “de artikelen 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.” Zij vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van het statuut van de subsidiaire bescherming, in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 .

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart ingeval van terugkeer naar Nigeria in de armoede terug te vallen en te vrezen om in de mensenhandel terecht te komen, nu zij hieraan beweerdelijk reeds ten prooi is gevallen. De CGVS besloot dat dit niet kan worden aangenomen, noch geloofwaardig is.

2.4. De Raad wijst erop dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

De door verzoekster aangegeven redenen om haar land te verlaten, zijnde “*Ik heb er geen onderdak, ik heb er geen familie. De broer die ik heb, ik weet niet waar die is.*” en “*Dan begint de armoede terug.*” (gehoorrapport van het CGVS van 19 mei 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 14), vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

Het verzoekschrift voert aan dat niet enkel economische motieven ertoe geleid hebben dat verzoekster L. onmiddellijk vertrouwd heeft. Zo waren verzoekster en haar broer, respectievelijk 15 en 10 jaar, na de dood van hun ouders op zichzelf aangewezen en is verzoekster met L. meegegaan om te ontsnappen aan haar uitzichtloze situatie. Dit neemt niet weg dat de redenen waarvoor verzoekster uit Nigeria vertrokken is van economische aard zijn.

2.5. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoeksters verklaringen aangaande de beweerde ondergane gebeurtenissen, niet aan de beweerde redenen van haar vertrek uit Nigeria, noch dat ze met een onbekende vrouw L. (initieel vrijwillig) Nigeria zou verlaten hebben en evenmin dat ze naderhand door L., gedwongen werd zich te prostitueren.

2.6. Verzoekster geeft geen zicht op haar werkelijke situatie in Nigeria voorafgaand aan haar vertrek. Verzoekster houdt zich bij loutere beweringen, dat haar ouders gestorven zijn, dat ze een oma had met die daarop ook overlijdt, dat ze een tante heeft in Nigeria maar niet weet wonen (terwijl haar om dergelijke zaken toch moet weten en deze tante toch naar de begrafenis van haar familie komt) en ten slotte dat ze een broer heeft die dan het geluk heeft dat iemand hem wil opnemen maar waarmee ze geen contact heeft. Indien een dergelijk verhaal waarachtig is dan kan verwacht worden dat verzoekster daar minstens met overtuiging kan over spreken, zij het in woorden eigen aan haar leeftijd en desgevallend onvolledig of louter anekdotisch. Dit is niet het geval. De Raad neemt dan ook niet aan dat verzoekster een alleenstaande minderjarige was in Nigeria.

2.7. Zo slaagt verzoekster er niet in eenduidig het tijdsverloop te schetsen van de gebeurtenissen voorafgaand aan haar vertrek uit Nigeria in 2016. Zo stelt zij bij de DVZ dat haar grootmoeder vijf maanden voor haar vertrek uit Nigeria is overleden (verklaring DVZ van 1 februari 2017, punt 15B). Ook tijdens haar interview bij het CGVS, dat ruim drieënhalve maand na het interview bij de DVZ plaatsvond, stelt verzoekster dat haar grootmoeder vijf maanden geleden overleden is (CGVS-verslag, p. 5). Dat verzoekster tijdens de verschillende interviews blijft verklaren dat haar grootmoeder vijf maanden geleden overleden is, wijst op een ingestudeerd verhaal en niet dat verzoeker terugdenkt aan een door haar ervaren gebeurtenis. Dit ondergraaft de waarachtigheid van deze feiten, van het overlijden van de grootmoeder en de beweerde gevolgen van dit overlijden.

In tegenstelling tot wat beweerd wordt in het verzoekschrift werd wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters jonge leeftijd. Echter ook van een jonge persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij weet hoelang het geleden is dat haar grootmoeder overleden is. De Raad benadrukt dat verzoeksters leeftijd niet inhoudt dat haar inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond). Verder herinnert het verzoekschrift eraan dat verzoekster enkel naar de kleuterklas is gegaan en noch kan schrijven, noch lezen, noch tellen. In dit verband dient opgemerkt dat blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij wel degelijk in staat is om een tijdsinschatting te maken, met name met betrekking tot het overlijden van haar ouders, alsook over de duur van verschillende verblijven binnen haar relaas. Zo verklaarde verzoekster dat de huisbaas van verzoeksters grootmoeder verzoekster en haar broer een week later aan de deur zette (CGVS-verslag, p. 8), waarna verzoekster een maand in een huis in aanbouw verbleef (CGVS-verslag, p. 5). Na die maand leerde verzoekster L. kennen, verbleef zij een week bij L. thuis en verliet vervolgens Nigeria samen met L. (CGVS-verslag, p. 5, p. 6, p. 10), twee maanden opgesloten in Libië (CGVS-verslag p. 12). Hoe dan ook verzoekster gaat eraan voorbij dat deze tijdsbepalingen niet de kern uitmaakt van de bestreden beslissing. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

Verzoeksters verklaringen over het huis in aanbouw waar zij een maand zou verbleven hebben na het overlijden van haar oma, zijn geheel ongeloofwaardig. Zo stelde verzoekster dat ze de eigenaar van het gebouw nooit ontmoet had en dat hij *“af en toe naar zijn huis [kwam] kijken. Soms ging ik naar de markt, tegen de tijd dat ik terug was zeiden de mensen die er woonden dat de man was langsgeweest.”* (CGVS-verslag, p. 9). Gevraagd of de eigenaar ermee instemde dat verzoekster in zijn gebouw verbleef, antwoordde verzoekster slechts ontwijkend *“Er werd gezegd dat de man in Europa woonde.”* (CGVS-verslag, p. 9) wat het verzoekschrift benadrukt doch afwijkt van haar eerdere verklaringen. Dergelijke incoherenties kunnen bezwaarlijk kan aantonen dat verzoekster bezorgd was over haar verblijf in dit gebouw. Immers haar situatie is geheel anders als de eigenaar er wel of niet is en indien deze het gebouw controleert.

Verzoekster gaf voorts aan geen problemen gekend te hebben tijdens haar verblijf in het gebouw *“Soms als ik lag te slapen was ik bang. (...) Dat gebouw is niet volledig af, er waren geen ramen of deuren.”* (CGVS-verslag, p. 9-10). Dergelijke oppervlakkige ervaringen kunnen uiteraard niet overtuigen. Waar het verzoekschrift aanvoert dat dit een moeilijke periode was voor verzoekster, waardoor zij er moeilijk over kan spreken, komt dit voor als een betrachting een laattijdige verklaring te geven.

Uit lezing van het gehoorverslag blijkt namelijk geenszins dat verzoekster het moeilijk heeft om over deze periode te praten, doch enkel dat haar verklaringen hieromtrent enerzijds incoherent zijn en anderzijds ondoorleefd voorkomen. Dat verzoekster immers niet kan aangeven wat er door haar hoofd ging, noch hoe ze zich voelde kan er niet enkel op wijzen dat ze dergelijke extreme situaties nooit heeft meegemaakt maar ook dat ze zich evenmin kan inbeelden hoe het moet zijn om alleen te komen staan, op straat te leven, geen inkomen te hebben en geen bescherming. Verzoeksters verklaringen komen dan ook verzonnen voor.

2.8. De Raad hecht evenmin enig geloof aan verzoeksters vertrek naar Libië. Vooreerst kan verzoekster ter terechtzitting geen enkel nuttige inlichting geven over deze reis. Ze beperkt zich tot het verklaren van verschillende steden in Nigeria die ze zou aangedaan hebben doch in een volgorde dat geheel onlogisch is, namelijk Abudja, Lagos en terug naar Sokoto. Gevraagd om te vertellen hoe ze vertrokken is en waar ze de grens met Nigeria heeft overgestoken, herhaald ze het vertrekpunt in Benin City maar kan verder geen bijzonderheden aangeven. Gevraagd te beschrijven wat ze op de weg naar Libië gezien heeft, verklaart verzoekster dat ze de hele weg rotsen zagen met huizen erop en voorts veel markten onderweg. Ter terechtzitting wordt door de verwerende partij bevestigd dat uit deze wegbeschrijving enkel kan afgeleid worden dat verzoekster niet weet dat ze door de Sahara moet, evenmin de gevaren beseft die onderweg voorkomen en voorts elke realiteit mist. Verzoekster bevestigt daarop dat ze veel steden en markten heeft gezien gedurende de 7 dagen dat ze onderweg waren. De Raad kan het enkel met verwerende partij eens zijn dat verzoekster niet naar Libië is gereisd. Haar vertrek met een vreemde persoon en haar verblijf in Libië is dan ook niet aannemelijk.

2.9. Dit kan ook blijken uit zijn verzoeksters verklaringen aangaande haar ontmoeting met L. en de week die zij bij haar verbleef in Nigeria. Verzoekster vertelde *“L. kwam in dat gebouw binnen, ze had gezegd dat ze iemand hoorde huilen. Ik was toen aan het huilen omdat mijn broer weg was, ze heeft me meegenomen. (...) Ze nam me mee naar haar woning en gaf me eten, ik heb me gewassen. Ik bleef daar. De volgende dag vroeg ze naar mijn verhaal, ik heb haar alles verteld. Ze vroeg dan of ik graag naar Libië zou gaan en ik zou daar in een restaurant kunnen werken. Ik heb ja gezegd.”* (CGVS-verslag, p. 10). Het is niet enkel geheel roekeloos dat verzoekster onmiddellijk is meegegaan naar het huis van L., een wildvreemde, om er vervolgens na één dag mee te hebben ingestemd om samen met haar naar Libië te vertrekken. Gevraagd of verzoekster over deze ingrijpende beslissing had nagedacht, stelde zij louter, *“Ik heb aan niets gedacht.”* (CGVS-verslag, p. 17). Verder stelde verzoekster dat ze geen verwachtingen had van deze reis (CGVS-verslag, p. 17) terwijl ze 25.000 Euro moesten (terug)betalen. Zij gaf aan geen vragen te hebben gesteld aan L. over wat ze zou doen in Libië, noch over haar loon (CGVS-verslag, p. 18). Zelfs al zou verzoekster niets meer hebben in Nigeria -wat niet het geval was-, dan nog kan niet worden aangenomen dat verzoekster zonder nadenken zou intrekken en bij L. zonder zich ook maar enige vragen te stellen bij de vrouw met wie zij een week later haar land zou verlaten.

Immers verzoekster wist *“niets”* over L., behalve dan dat *“ze een goede persoon was”* (CGVS-verslag, p. 14) wat ze blijkbaar meteen kon zien. Verzoekster wist verder niet of L. werk had in Nigeria of wat ze overdag deed (CGVS-verslag, p. 15), noch of ze kinderen had (CGVS-verslag, p. 14). Dat ze zelfs L.'s volledige naam niet kent (CGVS-verslag, p. 15), valt niet te rijmen met verzoeksters bewering dat zij samen met L. in Italië gered werd, waarna hun namen gevraagd en op bandjes geschreven werden (CGVS-verslag, p. 13).

Voorts kan niet worden aangenomen dat verzoekster zonder nadenken instemt om het land te verlaten met een wildvreemde, terwijl zij op de hoogte was van praktijken waarbij meisjes worden geronseld in Nigeria. Verzoeksters onbezonnen houding is dan ook geheel strijdig met verzoeksters bekendheid met de prostitutie van Nigeriaanse jonge vrouwen. Verzoekster gaf zelf aan dat meisjes geregeld werden geronseld voor pooiers in Europa (CGVS-verslag, p. 18). Dergelijke vaststellingen maken het redelijk aan te nemen dat verzoekster enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen, ook op haar jongere leeftijd. Dat verzoekster stelde dat zij slechts hoorde over pooiers in Europa en dat zij L. vertrouwde omdat ze dacht dat het anders zou zijn in Libië, kan niet worden weerhouden nu verzoekster verklaarde dat haar de dag van haar vertrek uit Nigeria gezegd werd dat zij 25.000 euro zou moeten terugbetalen (CGVS-verslag, p. 11). Het is niet aannemelijk dat verzoekster zich zelfs geen vragen stelde bij het horen van het terug te betalen zeer hoge bedrag in euro.

Ten slotte kan evenmin worden aangenomen dat verzoekster haar broer zonder meer zou achterlaten indien hij inderdaad het enige familielid zou zijn die ze heeft.

2.10. Aangezien verzoekster geen verblijf in Libië kan aantonen kunnen ook haar verklaringen aangaande het seksueel misbruik in Libië kunnen niet overtuigen.

Opnieuw zijn verzoeksters verklaringen dermate oppervlakkig dat ze van enige realiteit zijn ontdaan. Ze verklaarde louter dat er elke nacht mannen langskwamen waarmee zij naar bed moest gaan (CGVS-verslag, p. 19). Gevraagd hoe verzoekster deze situatie heeft beleefd, bleven haar verklaringen beperkt tot *"Ik voelde me niet goed"* en *"Ik dacht aan mijn broer en wat ik mee moest maken in Libië."* (CGVS-verslag, p. 19, p. 20). Dergelijke ondoorleefde verklaringen doen afbreuk aan de waarachtigheid van verzoeksters beweringen, nu redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een jong meisje die twee maanden lang elke nacht verkracht werd, andere herinneringen heeft dan te denken aan haar broer. Dit klemte te meer nu verzoekster samen met andere meisjes, die hetzelfde werk deden, in een huis woonden en overdag steeds met hen praatte. Echter verzoekster wist niet hoeveel meisjes in totaal er woonden (CGVS-verslag, p. 20) en kan slechts één meisje V. bij naam noemen (CGVS-verslag, p. 20). Gevraagd waarover verzoekster twee maanden lang met deze meisjes sprak, stelde verzoekster kort, *"We hebben niets besproken"* (CGVS-verslag, p. 21). Verzoekster voegde er nog aan toe enkel te hebben gepraat *"[o]ver Nigeria"* en *"[d]at het beter was dan Libië"* (CGVS-verslag, p. 21). Dat verzoekster gedurende twee maanden samen in een huis met verschillende meisjes zou hebben verbleven, allen in een gelijkaardige situatie zaten en dus elke dag werden verkracht, kan dan ook geenszins blijken uit verzoeksters beweringen. Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoekster moeilijk kan spreken over haar periode in Libië, dat haar woordenschat beperkt is en men van haar niet kan verwachten een analyse van haar psychologische toestand te geven, merkt de Raad dat geenszins een psychologische analyse wordt verwacht maar dat uit verzoeksters verklaringen minstens moet blijken dat de beweringen waarachtig zijn. Echter opnieuw dient te Raad vast te stellen dat verzoekster geen besef heeft van dergelijke situaties, over hoe jonge vrouwen reageren, over de eventuele band die tussen hen ontstaat, over de wijze waarop ze met hun problemen omgaan. Dat verzoekster zelfs geen gesprekken herinnert of pijnlijke of andere voorvallen over deze periode van twee maanden is bezwaarlijk ernstig. Verzoekster toont dan ook niet aan dat, in zoverre ze in Libië zou geweest zijn, hierbij ervaringen heeft ondergaan zoals ze voorhoudt.

2.11. Zelfs al zou geloof gehecht worden aan het door verzoekster beweerde seksueel misbruik, *quod non*, is het geenszins aannemelijk dat verzoekster L., die haar dwong zich te prostitueren, bleef volgen, nadat verzoekster bescherming reeds genoot van de Europese asielinstanties. Verzoekster verklaarde immers samen met L. een week in een Italiaans opvangcentrum te hebben verbleven, waarna verzoekster samen met L. verder reisde naar België (CGVS-verslag, p. 13). Dat verzoekster geen asiel aanvraag in Italië – wanneer zij reeds in een opvangcentrum in Italië verbleef en ervan kan uitgegaan worden dat in deze centra informatie wordt verstrekt aangaande de verschillende procedures – maar hiermee wachtte tot in België, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging. Immers verzoekster verklaarde dat zij in Italië, en dus voor ze besloot zich te onttrekken aan de bescherming van de Italiaanse overheidsinstanties, reeds op de hoogte was dat zij in België moest gaan werken als straatprostituee (CGVS-verslag, p. 22). Dergelijk gedrag is fundamenteel in strijd met verzoeksters voorgehouden vrees voor L. en haar eerder verklaarde ervaringen. De Raad hecht dan ook geen enkel geloof aan haar vermeende problemen met L., noch aan de beweringen dat verzoekster zich diende te prostitueren.

Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoekster L. nog naar België volgde omdat zij bij aankomst in Italië niet op de hoogte was van de asielprocedure en dat L. bovendien bleef dreigen haar broer te vermoorden, kan deze uitleg niet overtuigen, nu ze onmiddellijk na aankomst in België wel van L. durfde weg te lopen. Ook waar verzoekster aangeeft dat zij jong, wanhopig en in een onbekend land was en dacht dat ze geen andere keuze had dan met L. mee te gaan, kan dit niet verklaren waarom ze opeens in België wel dacht een andere keuze te hebben, noch waarom ze in Italië niet luisterde naar de vele andere vreemdelingen in het opvangcentrum. Dat veel asielzoekers *"bij hun aankomst in Europa wantrouwig jegens de autoriteiten [zijn], omwille van het feit dat de autoriteiten in hun land van herkomst niet te vertrouwen zijn"*, is slechts een losse veralgemenende bewering. Bovendien toonde verzoekster wel degelijk vertrouwen in de autoriteiten, nu zij in België onmiddellijk naar de politie is gestapt en er verklaringen aangaande L. heeft afgelegd. Uit verzoeksters handelwijze blijkt eerder een vooraf geplande onderneming.

2.12. Aangezien om het geheel van voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweringen dat zij alleenstaand was in Nigeria, dat ze met een smokkelaar naar Libië is gegaan, dat ze met hulp van L. in België te zijn terechtgekomen, noch aan de gedwongen prostitutie, noch aan de L.'s bedreigingen, is ook de geloofwaardigheid van verzoeksters beweringen als zou zij bij terugkeer naar Nigeria vrees te worden bedreigd door L., zonder grond.

2.13. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit de informatie in het administratief dossier ("*EASO Country of Origin Information Report – Nigeria, sex trafficking of women – oktober 2015*" en "*UNHCR – 2016 Trafficking in persons report Nigeria – 30.06.2016*") blijkt dat er een uitgebreid aanbod aan hulporganisaties beschikbaar is in Benin-City. Zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties voorzien in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het "*National Agency for Prohibition of Traffic in Persons*" (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. Zij zijn onder meer actief in Benin City, waar verzoekster van afkomstig is. De slachtoffers zijn er veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Bovendien draagt NAPTIP zorg voor ondersteuning bij re-integratie (training van beroepsvaardigheden, verstrekken van micro-krediet, etc.) en wordt het als één van de best werkende overheidsinstellingen in het land beschouwd.

2.14. De bij het verzoekschrift neergelegde rapporten – "*United States Department of States, 2016 - Trafficking in persons report – Nigeria, juni 2016*, <http://www.refworld.org/cgi-in/texis/vtx/rwmain?page=printdoc&docid=577f95c46>"; "*Freedom House, Freedom in the world 2017 – Nigeria*, <http://www.refworld.org/docid/5936a4663.html>"; "*United States Department of States, 2017 – Trafficking in persons report – Nigeria, 27 juni 2017*, <http://www.refworld.org/docid/5959ec72c.html>"; "*Human Rights Watch, World Report 2017 - Nigeria, 12 January 2017*, <http://www.refworld.org/docid/587b582c13.html>"; "*Amnesty International, Nigeria: Help end discrimination by passing gender and equal opportunity bill, 7 maart 2017*" – kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen. Waar het verzoekschrift betoogt dat de verklaringen van verzoekster betreffende de rekrutering door L. overeenstemmen met de algemene informatie over mensenhandel in Nigeria, toont dit aldus niet aan dat verzoekster de door haar voorgehouden gebeurtenissen werkelijk persoonlijk heeft meegemaakt. Bovendien stelde verzoekster dat veel mensen uit haar wijk en straat op die manier vertrokken zijn (CGVS-verslag, p. 18), waardoor verzoekster reeds op de hoogte was van dergelijke praktijken zonder deze zelf ervaren te hebben.

2.15. De door verzoekster bij het CGVS neergelegde documenten – een politieverhoor en een attest van Esperanto – kunnen bovenstaande appreciatie niet doen ombuigen. Een document is slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Bovendien betreft het verhoor voor de politiediensten een loutere tweede weergave van de verklaringen die verzoekster ook aflegde in het kader van haar asielprocedure, wat aldus geen objectieve elementen weergeeft die de geloofwaardigheid van dit relaas kunnen herstellen.

Aangaande het attest van Esperanto merkt de Raad op dat psychologische verslagen en attesten zijn geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de psychische en/of medische problemen. Waar dit attest stelt dat verzoekster soms nalaat essentiële details van haar relaas te vermelden, neemt dit niet weg dat verzoekster er niet in slaagt doorleefd haar situatie te schetsen wanneer daarnaar gevraagd wordt aan de hand van eenvoudige vragen die kort kunnen worden beantwoord. Verzoekster gaat eraan voorbij dat het CGVS het verhoor heeft aangepast aan haar leeftijd en aan personen die het beweerd asielrelaas in werkelijkheid hebben beleefd.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Nigeria geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de *“COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram”* van 12 april 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is, met name Benin City in de staat Edo. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt vastgesteld dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.19. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK